

§. 123. Удивителното търпѣние на Давида.

Като бѣгаше Давидъ, срѣшнѣ го единъ чловѣкъ, роднина на Саула и наченѣ да кълне и да замѣря съ камъне Давида и другаритѣ му. Туй като не можѣше да търпи царската дружина, искаше да отмъсти на поруганіето и да заколи ухулника. Но Давидъ гы не допуснѣ като рече: „Оставете Семея да кълне Давида, може Богъ да са смили отъ страданіята ми, да ма помилва и да поправи работитѣ!“ А тѣ като са чудѣхѣ на царската търпѣливостъ, едвамъ са покорихѣ на повелѣніята му. (Царс. Б. ѿс. 5—13.)

§. 124. Давидъ събира войска противъ Авессалома.

Авессаломъ, слѣдъ излѣзването на баща му изъ Іерусалимъ, влѣзе въ този градъ и останѣ тамъ много врѣме. Туй бѣше спасително за Давида, защото той въ туй врѣме събра войска и са приготви на война. Когато Авессаломъ излѣзе съ войска срѣщо баща си и прѣдлежѣше да стане сраженіе, съвѣтници-тѣ убѣдихѣ царьтъ да не присѣтствова на бойтъ. И тѣй Давидъ постави началникъ на войскытѣ си Іоава. а самъ си отиде въ ближнійтъ градъ. А на трѣгване заповѣда на Іоава и на другытѣ началници да пазѣтъ животытѣ на сына му Авессалома. (Царс. Б. ѿс. 5—ѿс. 1—ѿн. 1—5.).

§. 125. Авессаломъ ся побѣдява.

Сраженіето станѣ упорно и отъ двѣтѣ страны, но съ Божіята сила Давидовата страна надви, а Авессаломовата са обърнѣ на бѣгъ и са убихѣ отъ